

Publicerad 2020-01-06 16:20 av Snöspår

Vänder mig om

Det är sen eftermiddag och svalorna flyger lågt.

Vindstilla fält mot sjön.

Ett toppigt hus från början av förra seklet skymtar i en ekhage.

Två moderna hus finns ner mot vattnet.

Skogen som en mörk vägg bakom gårdscentrum med tre timrade boningshus.

En ladugård och hönshus ligger nära skogen.

Jag sitter i Saaben på gårdsplanen.

På verandan i huset som jag bott i står ett ljusgrönt bord.

Där ligger urklippta pappersdockor från ett modemagasin.

Matos kommer från köket.

Vid sidan om gårdsplanens rundel är middagsbordet dukat.

Gul- och vit rutig vaxduk. En flicka viker servetter.

En lång man kommer ut från grannhuset vid den gemensamma rundeln.

Han ska läsa av regnmätaren på jordkällarens tak.

Arrendatorn åker förbi med ett hölass.

Några barn sitter på arrendatorns trappa och leker med kattungar.

Ulliga. Jamande. Doftande.

En pojke går över gårdsplanen med en av otaliga fågelungar som han "räddat".

Ett tiotal vuxna sitter vid ett bord.

En man berättar om en resa till Sydamerika.

Hastiga steg krasar i gruset. Bakluckan slår igen. Bilen rullar iväg runt rundeln med pioner, förbi hagtornen.

Jag ser hur alla springer mot rundelns mitt.

Jag vänder mig om i bilen. Ser den orangea manchesterkudden i bakfönster. Genom bakrutan de vitmålade grindstolparna krönta av svarta krukor. Ser gruppen av människor på rundeln. Den långa mannen sticker upp ur gruppen. Barnen gör grimaser. De vuxna vinkar. Vi åker sakta genom den långa lindallén. Längre bort bildar lindarna en krans runt gruppen. Den gröna kransen tar upp allt större del av synfältet. Gården och gruppen blir minder och mindre. Snart som ett smycke i min hand. Vid smedjan tutar vi tre gånger och svänger av till vänster. Nu är gården utom synhåll.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Snöspår med Poeter.se id #144303 innehar upphovsrätten